

I sidste ende er det befolkningens valg af bosætning, der afgør fremtiden for landdistrikterne, står der i ministerens redegørelse. Det er så sandt, som det er sagt.

Formanden:

Så deles taletiden i Venstre mellem hr. Anders Mølgaard og hr. Hans Christian Schmidt.

Anders Mølgaard (V):

På initiativ af Venstre og Det Konservative Folkeparti har Folketinget som bekendt to gange her i 1990'erne, nemlig i marts 1993 og februar 1996, været rammen om konstruktive debatter om landsbyerne og landdistrikternes vilkår og fremtidsmuligheder.

Naturligvis er det tilstedeværelsen af gode lokale ildsjæle eller fravær af de samme, som er udslagsgivende for, om et lokalsamfund blomstrer eller er hendøende. Men dette faktum må og kan ikke bagatellisere den betydning og det ansvar, som hviler på Folketingets og regeringens skuldre for slet ikke at nævne vore kommuners og amtskommuners medansvar.

I Venstre er vi ikke i tvivl om, at det har nytte at sætte vore landsbyer og landdistrikter højt på Folketingets dagsorden her i 1990'erne. Selv om Folketinget og regering langtfra alene kan påtage sig æren for en mere positiv udvikling i lokalsamfund – fremgangen har som bekendt altid mange fædre – kan vi alle glædes over de mildere vinde over vore landområder. Befolkningstallet er nu stigende, arbejdsløsheden er generelt lav, og landdistriktsbetænkningen afslører, at hele 15 pct. af den samlede bybefolkning i Danmark faktisk overvejer at flytte på landet.

Så potentialet fejler ikke noget, og så vidt så godt. Men tiden er ikke til tornerosesøvn. Folketinget råder nu over en række nyttige betænkninger og analyser og rapporter, som bl.a. er et produkt af den vedtagne dagsorden af den 29. februar 1996. Beslutningsgrundlaget er nu til stede, og derfor er tiden nu inde til handling. Venstre anerkender, at der er nogle gode toner i indenrigsministerens redegørelse, og at Indenrigsministeriet generelt forsøger at skabe en meget positiv ramme for landdistriktspolitikken, og tak for det.

Men det er irriterende og grænsende til det tragikomiske, at andre stærke aktører i regeringen samtidig trækker i stik modsat retning og forsøger at trække tæppet væk under vore lokalsamfunds fremtid. Specielt skatteministe-

ren og miljøministeren lægger gift for en sund udvikling for vore landsbyer og landdistrikter. Det mest rystende aktuelle eksempel er skatteministerens nye afgiftspakke, der ensidigt straffer privatbilisme.

Alle ved, at bilen er selve livsnerven for bosætning på landet. Regeringens egne analyser viser da også, at 90 pct. af alle kørte kilometer på landet foregår i bil mod ca. 55 pct. i hovedstadsområdet. På landet har 64 pct., altså $\frac{2}{3}$ af alle husstande, bil, medens kun 20 pct. har det i hovedstaden. De samme analyser dokumenterer, at de godt én million danskere, der bor på landet, har en årlig merudgift på 5.000 kr. pr. person. For tusindvis af familier på landet er det simpelt hen tvingende nødvendigt at råde over to biler for at få dagligdagen til at hænge sammen med typisk to forskellige arbejdspladser og og med at hente og bringe børn i dagpleje og skole og kørsel til sportsaktiviteter osv.

Det er indlysende, at antibilisme simpelt hen også i virkeligheden er lig antilanddistrikter. Derfor er skatteministerens afgiftspakke beskæmmende og skal bekæmpes med næb og klør.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen. Det er klart, at vi finder det positivt, at man selvfølgelig går i gang med opgaverne, der ligger ude i landdistrikterne. Og der er vel heller ingen tvivl om, at det er gavnligt at bevare de her landdistrikter aktive såvel kulturelt som socialt.

Jeg er da også overbevist om, at når ministeren taler om den indsats, der skal gøres, så taler ministeren på regeringens vegne, og det er jo godt nok, men samtidig er det måske netop her, vi har problemerne. Hvis vi f.eks. ser på de tiltag, som man har gjort ved landdistrikterne, og som regeringen er kommet med i denne folketingsssamling, ja, så er der jo ikke så megen opmuntring at hente.

Lad mig tage et enkelt forslag på miljøområdet, L 123, lov om betalingsregler for spildevandsanlæg. Vi kender det måske bedre som lovforslag vedrørende spildevandsrensning i det åbne land. Det, der var problemet i det lovforslag, var jo den finansieringsmodel, som regeringen lagde frem. Den var et slag mod udviklingen i landdistrikterne og bevirker, at en række borgere i by- og landkommuner bliver pålagt meget store merudgifter i afledningsbidrag, vel at mærke borgere der allerede én gang